FUNDAȚIA BUNA VESTIRE

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ și EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE"/ an XIV, nr. 96 - 97, iulie- august, 2005; 10 pag.

CIRCUL POLITIC CONTEMPORAN

Debarcările şi eliminările liderilor sau al membrilor de rând sau sus-puşi din unele partide au făcut deliciul acestei trecute primăveri. La fel cum şi „răpirea" celor trei şi „călăuzei" în Iraq. De groază cu liota de musulmani pripăşiţi în România. Ăştia şi „rromii" o să ne mănânce sufletul, ne vor jefui şi ultima brumă de bogăţii ce le mai avem. Circ şi iarăşi circ şi uitatul la televizor. Sfârşitul lunii mai – începutul lunii iunie a aruncat România în plin roman poliţist. Dar, ajunge! Gata, ne-am săturat! La TVR_1, circ (adică *tolk-show*), la ProTV, la Antena 1, Prima, B_1, DD, OTV, Realitatea TV circ. Cristoiu, Popescu, Alexandrescu, Arachelian etc. comentau şi debitau fraze despre cei trei „răpiţi" în Iraq. Lipsea Pavel, Codiţă, Nistorescu şi Roşca Stănescu. Popularitate pentru „răpiţi", ieşire la rampă a afaceriştilor arabi din România. Cel puţin Cristoiu era superînverşunat contra preşedintelui Băsescu şi „demonta" cu „asinuitate" afirmaţiile făcute de acesta la conferinţa de presă din seara zilei de 06/06. 2005 şi apoi în ziua următoare la OTV. Ce inundaţie, ce sărăcie, ce lipsă de medicamente, ce depopularea României, ce românii plecaţi la munci la negru în Europa Occidentală, ce persecuţiile românilor de către regimul transnistrian, ce acapararea avuţiei naţionale de musulmanii din Siria, Iraq, Iordania, Liban, Palestina, ce pierderea Transilvaniei în favoarea minoritarilor unguri, ce retrocedările către evrei, ce bolile, avorturile (unde românceIe sunt pe primul lor în Europa), ce exploatarea populaţiei româneşti de minoritatea ţigănească, ce explozia preţurilor la nivel european şi salarii şi pensii la nivel african (50-100 euro), ce impozite pe sărac şi scutiri de impozite pe capitalistul musulman? Fugi tare! Vezi că eşti înapoiat... *Mari Jean, Ohanesian, Mişcoci Munaf, Hayssam, Yasim.* Şi ... Mara Bănică. Până şi homosexualii au fost uitaţi. Musulmanii să trăiască şi să se îmbogăţească. Ei au acces direct la telefoanele preşedintelui României, sunt primiţi imediat la Cotroceni, primesc „misiuni speciale". Mai ceva decât ofiţerii serviciilor secrete româneşti. Circ, circ şi iarăşi circ. Ţine de foame, deturnează grija fomiştilor pentru maţ, îi face să uite că sunt jefuiţi de comercianţii chinezi, de marii ţepari musulmani, de marii patroni ţigani, de RADET, de DISTRIGAZ, de scumpirile interminabile a serviciilor şi utilităţilor, de scăderea dobânzilor la depozitele în bănci, de impozitele pe dobânzi etc.

Da, circul este totul în ceea ce a mai rămas din amărâta Românie. Ţară deja trecută la rubrica „în curs de dispariţiei" din Europa. Ţară ajunsă anexă a ceea ce numim UE, NATO şi SUA, ţară condusă de ziarişti şi târla de comisari şperţari din Europa Occidentală. Ţară fără politică externă, ţară adusă în starea de piaţă de desfacere a deşeurilor alimentare turceşti, chinezeşti, arăbeşti, greceşti şi evreieşti. Măsline putrede din Turcia sau Grecia, portocale supratratate cu pesticide din Israel, patroni de alimentare şi fabrici de pâine musulmani, alune râncede din Turcia, curmale stricate din cine ştie ce ţară musulmană din Orientul Apropriat, ţară ajunsă bantustan cu minorităţi, cu zeci de televiziuni, televiziuni pline de angajaţi tuciurii, cu vedete afro-asiatice, „vedete" ce ne pocesc limba şi ne învaţă cum să ne comportăm în lume. Nici în cele mai sinistre clipe ale lui decembrie 1989 nu ne-am imaginat că aici vom ajunge. Curând ne vom numi „Regatul minorităţilor naţionale"! Al „comunităţilor de minoritari". Românii înşişi vor deveni o astfel de minoritate. Conducerea centrală va avea doar un rol decorativ. Fiecare minoritate va încheia tratate cu alte ţări, va avea Parlament propriu etc. De exemplu: comuna Vinga, populată cu 50% bulgari, va încheia tratate de „bună vecinătate" cu satul Mănăştur, cu ungurii din comuna Mailat şi cei circa 10 sârbi din comuna Felnac, bulgarii din respectiva comună vor avea paşaport propriu şi Poliţie, Guvern, Parlament, preşedinte, bancă naţională, monedă şi steag propriu, stemă. Ce mai? Ţara Vinga... Românii nu vor avea astfel de drepturi. Pentru că aceasta ar însemna „discriminarea minorităţilor conlocuitoare". Curând Parlamentul aşa numitei Românii va fi un Parlament al minorităţilor de pe întregul mapamond, televiziunile de pe teritoriul geografic numit România vor fi televiziuni ale minorităţilor şi programele se vor numi „cu toţi împreună". Unde? În „Liga Islamică şi Culturală din România". Păi, dacă-i aşa, mai bine evreu. Da', poţi fi primit în comunitate?

Fost „Românaş cu trei turme de oi"

Articolele numărului 96 – 97 / 2005:

*** Amintiri şi Perspective: Breviar (Paul Spiru MIHAIL): pag. 3, 5, 7, 16;**

*** CUIBUL / Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust Brădescu): pag. 3, 6;**

*** 100 de cuvinte: UN PRIVILEGIU (PSM): pag. 4;**

*** Un carte a Papei Ioan Paul al II – lea (D. M.): pag. 8, 9 .**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XIV. VIAŢA SPIRITUALĂ A CUIBULUI

(urmare din nr. 92-93.)

XIV.

Dar se pune întrebarea: de ce să ai o viaţă spirituală, mai cu seamă într-o organizaţie nespirituală, mai cu seamă într-o organizaţie cu specific politic şi revoluţionar? Pentru că lumea noastră, societatea noastră, civilizaţia noastră moare datorită acestei deprecieri a spiritualităţii; pentru că politica face parte astăzi din viaţa curentă şi că prin ea poate reuşi cel mai mare număr de indivizi; pentru că Mişcarea Legionară este revoluţionară şi că, potrivit principiilor sale, această revoluţie trebuie să aibă un caracter spiritual dacă dorim să schimbăm ceva esenţial în structura societăţii actuale.

A avea o viaţă spirituală, înseamnă a lua contact cu marea realitate care ne depăşeşte îndepărtându-se de rutina materialităţii, de interesul meschin şi de egoism; să ne impunem o voinţă de elevare interioară şi de înnobilare a caracterului. Într-un cuvânt, înseamnă să ne sustragem de la influenţele dăunătoare ale tuturor acestor curente materialiste, care incită la ură şi la revoluţii sângeroase, declarându-se „pacifiste", şi care au cel mai mic respect pentru persoana umană de care fac un asemenea caz... cu toate că nu au pus mâna pe putere.

Cuibul legionar este cadrul în care înfloreşte viaţa spirituală a membrilor. Odată intraţi în el, membrii întâlnesc, bineînţeles, o atmosferă care le este străină şi le pare străină. Contactul permanent cu cei mai vechi, discuţiile, voinţa şi dorinţa de a se arăta demni de preceptele legionare impregnează pe noii veniţi cu o nouă personalitate. Ei ascultă, imită, reflectează, se străduiesc să înţeleagă şI să se adapteze. Încetul cu încetul, constată că între ei iau naştere maniere noi de a vedea viaţa , de a înţelege politice, de a considera comportarea lor faţă de fapte, oameni şi divinitate.

Schimbarea care are lor are cu atât mai mult preţ cu cât nu a fost constrânsă. Viaţa spirituală a cuibului decurge ea însăşi ca un flux natural, în care fiecare îşi va afla locul. Chiar terminologia de „viaţă spirituală a cuibului" nu se află în vorbirea directă a mişcării, căci ea se confundă cu propria viaţă a cuibului. Activitatea sa nu este decât punerea în practică a vieţii spirituale. Omul se realizează străduindu-se să facă mici depăşiri.

Se poate pune o întrebare: care este sau care poate fi importanţa acestei vieţii spirituale în viaţa politică? În mod normal, politica este o luptă între nişte forţe angajate care se detestă pentru c cuceri puterea. Şi pentru a atinge acest scop, aceste forţe nu prea sunt exigente în privinţa alegerii mijloacelor. Dimpotrivă, în timpul perioadelor electorale asistăm la o recrudescenţă a agresivităţii, a vicleniei şi a minciunii.

Pentru ce Mişcarea Legionară foloseşte o metodă atât de contradictorie în realitatea curentă?

Mişcare Legionară pleacă, în materie politică, de la premisa că fiecare naţiune are Guvernul pe care îl merită, conform deprinderilor politice şi moravurile care domină acolo. Aceste guverne sunt de cele mai multe ori rele, pentru că oamenii care le votează sunt la fel. masele, ignorante, egoiste, uşor de manipulat, aleg pe cei care li se aseamănă sau pe cei care, mai răi încă decât ceilalţi, ştiu să promită munţi şi minuni şi să înşele cu cinism. Pentru a schimba această stare de lucruri lamentabilă, nu există decât un singur mijloc: să se schimbe mentalitatea şi obiceiurile politice ale maselor; să fie făcute apte de a discerne ceea ce este bun de ceea ce este vătămător şi binele rău. Or această schimbare nu poate să aibă loc decât este modificată viaţa spirituală a fiecărui individ.

Viaţa cuibului permite acest proces. El îşi creează acolo o atmosferă unică, încărcată de potenţialitate omenească inexistentă în alte formaţiuni politice: individul învaţă să devină un altul; comportarea sa devine un exemplu pentru ceilalţi. Politica se resimte la rândul ei căci omul conştient devine dintr-odată conştiincios în misiunea şi datoria sa.

Viaţa spirituală a cuibului îi deschide perspective şi îl pregăteşte să înfrunte jungla politică, înarmat cu alt suflet şi cu un alt curaj. El ştie să aleagă pentru că este luminat, nu se mai teme de nimic pentru că este conştient de poziţia sa. În acelaşi timp, devine mai înţelegător şi mai demn. De aceea se poate afirma că viaţa spirituală a omului:

- domoleşte moravurile politice;
- micşorează sau face să dispară egoismul;
- permite o altă viziune a vieţii;
- înnobilează caracterul;
- întăreşte solidaritatea umană.

Dar, în practică, cum se prezintă această viaţă spirituală? Cere ea, oare, o separare de viaţă, un fel de depersonalizare dusă până la moarte a subiectului care o aplică? Nicidecum, şi este ceea ce o face umană şi aplicabilă oricui. Viaţa cuibului sau în cuib nu este avânt ideal spre culmile eterate ale divinităţii. Această comuniune cu divinul printr-o spiritualizare extremă nu are nimic comun cu sărmanele noastre vieţi de muritori. Acestea se referă la mica armată de aleşi care se consacră trup şi suflet acestui fel de probleme.

Viaţa spirituală a cuibului este la îndemâna a toată lumea. Ea are în vedere numai o modificare structurală a mentalităţii existente, ea vrea să pună individul pe calea renovării sale interioare. Deci, înălţarea morală şi înnobilarea caracterului; totul sub semnul conştiinţei, a demnităţii şi a curajului. Iată cum explică Corneliu Zelea Codreanu această viaţă a cuibului:

„Cuibul este asemenea unei biserici. Când soseşti la adunare, te dezbari de toate micile probleme şi oferi gândurile tale cele mai curate Patriei timp de o oră. Ora adunării cuibului este ora Patriei. Trebuie să aibă loc armonia cea mai perfectă, nu numai a patriei care uneşte membrii, ci mai ales a comunităţii idealului lor".

(continuare în pag. 6)

Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

AMINTIRI şi PERSPECTIVE
BREVIAR

1. – MARII ABSENŢI: „Înainte chiar de a afla vreun răspuns satisfăcător şi doar pentru că a fost rostită, „întrebarea justă" regenerează şi fertilizează; şi nu doar fiinţa omenească ci întreg cosmosul.

Ghicesc în acest simbolism solidaritatea omului cu întreaga fire; întreaga viaţă cosmică suferă şi se ofileşte prin nepăsarea omului faţă de problemele esenţiale. Uitând să punem „întrebarea justă, pierzându-se timpul cu futilităţi sau întrebări frivole, ne omoram nu doar pe noi ci ucidem prin moarte lentă şi sterilizare o părticică din cosmos. Aş putea merge şi mai departe: aş putea presupune că oamenii continuă să trăiască SĂNĂTOŞI iar cosmosul să-şi menţină ritmurile datorită exclusiv întrebărilor pe care şi le pun acei aleşi care, asemenea lui Parsifal, pătimesc pentru lenea noastră spirituală.

Poate că am deveni, peste noapte, sterpi şi bolnavi dacă nu AR EXISTA, în FIECARE ŢARĂ, şi în FIECARE MOMENT ISTORIC, anumiţi oameni hotărâţi şi luminaţi care să-şi pună „întrebările juste".

Şi nu ar fi deloc exclus ca haosul şi catastrofa în care ne pregătim să intrăm şi noi să se datoreze – în ultima instanţă, dispariţiei anumitor oameni, hotărâţi şi luminaţi, sau faptului că nimeni nu se mai îndreaptă spre ei, ca să le pună, din nou „întrebarea justă".

Mircea Eliade: „Noaptea de Sânziene".

Bună parte dintre oamenii – „hotărâţi şi luminaţi" au fost ucişi. Iar puţinii, rămaşi în viaţă, au fost eliminaţi din ştiinţa şi conştiinţa neamului; operele lor – indiferent de rostul, ţelul şi domeniul lor, au fost fie întemniţate, fie batjocorite sau doar pitite iar bună parte dintre cei ce au supravieţuit poartă „pielea de iepure" despre care vorbea Petre Ţuţea.

Asasinatele au început prin anii „'30, s-au înmulţit în anii '40 culminând cu mişeleasca ucidere a celor 14 legionari – în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, strangulaţi în pădurea de la Tâncăbeşti în noaptea sfântului Andrei! (Pentru cei ce ştiu să-şi pună „justa întrebare", despre care vorbeşte Mircea Elide, – zi deosebit de semnificativă).

Au continuat cu cei peste 250 de bărbaţi împuşcaţi fără judecată, fără drept de apărare, fără a fi fost vinovaţi şi lăsaţi să zacă în pulberea drumurilor, fără împărtăşanie şi fără lumânare, străjuiţi de pancartele scrise de adevăraţii trădători ai neamului. Crimele nu s-au domolit. Ele continuă – sub forme mai subtile, dar deosebit de perverse, şi azi.

Printre cei plecaţi înainte de a-şi fi împlinit misiunea pentru care Dumnezeu ni i-a trimis – s-a aflat şi Nae Ionescu, ucis în martie 1940.

De-a lungul acestor „amintiri şi perspective", începând cu Corneliu Zelea Codreanu şi Nae Ionescu, vom încerca să reamintim şi să evaluăm „întrebările juste care-şi aşteptau altfel de răspunsuri şi nu glonţul, ştreangul şi otrava.

Absenţa lor, a dreptelor lor întrebări şi răspunsurile adevărate au adus la prăbuşirea morală, demografică, economică, intelectuală şi culturală a neamului nostru..

Şi nimeni nu va putea răspunde unor întrebări dacă ele nu sunt JUSTE!

2. DOAMNA HARITINA GIGÂRTU – al cărui nume mai pâlpâie pe frontonul şcolii dintr-un sat din Teleorman, moşierească dintr-o familie de mari boieri, probabil pentru a-l contra pe un oarecare domn POTRA ce afirma într-o lucrare frumos editată – (1990, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică) că „sentimentul de milă creştină, de înduioşare faţă de suferinţă şi lipsă şi de ajutor pentru cel căzut în nevoie şi durere era APROAPE NECUNOSCUT DE DOMNI şi BOIERI" a construit, la sfârşitul secolului XIX cele două şcoli – una pentru cele 4 clase primare „gratuite şi obligatorii" iar cealaltă pentru preşcolari – „grădiniţa", pe care le-a înzestrat cu locuinţe pentru directori, cu o curte vastă în care să poată fi organizată instruirea agricolă a copiilor – dar şi cu ceva pământ – 10 hectare pentru întreţinerea şcolii şi 5 hectare pentru folosinţa directorului.

În plus „boieroaica fără milă creştină" a construit un spital – la fel de bine înzestrat – care mai există şi azi şi, fireşte, o biserică.

(Sunt foarte curios dacă vreun istoric al zilelor noastre s-a învrednicit să facă o inventariere a activităţii „binefăcătoare, plină de milă proletară şi sentimentele de înduioşare faţă de cei săraci" în cei 60 de ani cât au jecmănit România îmbuibaţii celor cinci decade de PACE – neîntîntâlnite în istoria României).

Prin testament – „DOAMNA" – aşa îi spuneau ţăranii, a stabilit ca acelor copii care – timp de 4 ani – vor lua primele trei premii să li se acorde, la absolvire un cec în valoare de 500 de lei ce urma a fi încasat la majorat.

Fiind unul dintre cei TREI am primit darul în 1932; cu cei 500 de lei, atunci, mă îmbrăcam din cap până-n picioare dar, când i-am scos, în 1941, erau roşi de viermii inflaţiei – şi am luat vreo câteva kilograme de mere – este adevărat, de la un magazin celebru: Ştirbei!

Altfel spus, până ce nu se va stabili că orice depunere trebuie restituită nu la valoarea ei NOMINALĂ ci la cea REALĂ: dacă la data depunerii cu banii încredinţaţi băncii puteam să cumpăr UN kg. de aur, o pâine sau un automobil – trebuie să putem face aceleaşi cumpărături şi peste NU IMPORTĂ CÂŢI ANI aceleaşi obiecte.

În plus, banca trebuie să-ţi plătească o „chirie" pentru banii încredinţaţi – chirie ce nu poate fi decât MAI MARE decât INDICELE INFLAŢIEI!

Dat fiind că lucrurile se petrec cu totul altfel, băncile şi bancherii făcând una dintre meseriile cele mai profitabile, tatăl meu directorul şcolii despre care am amintit susţinea că în locul „unui cec pe termen lung" fiecărui absolvent ar fi trebuit să i se înmâneze un DICŢIONAR AL LIMBII ROMÂNE".

Care, fireşte, trebuie completat şi îmbogăţit periodic – dar nu mai rar de 5 ani – ceea ce ar da „de furcă" şi de lucru lingviştilor; ar crea locuri de muncă; i-ar ajuta pe toţi să vorbească o limbă corectă, completă, frumoasă şi coerentă.

Se ştie că nu doar „cu televizoru' aţi putea minţi poporul" dar, şi mai ales, cu dicţionaru' i-aţi putea păcăli şi pe cei ce nu au telivizor".

DOVADA?

Deschizi „dexul." dinaintea zaverei din 1989 şi căutaţi numele NAE IONESCU, CORNELIU ZELEA CODREANU, GULAG, LEGIONARI, COMUNISM etc.

Fiecare a văzut, de pe vremea lui Gaiţă – amuzantele, dar mai ales tristele situaţii în care numeroşi – uneori foarte „şcoliţi" bucureşteni habar nu aveau de sensul unor cuvinte pe care le UTILIZAU!

În plus, în casele multora se află produse „garantate chiar de Academia Română" în care o sumedenie de cuvinte sunt absente, o altă cantitate chiar mai importantă decât prima, au semnificaţii cu „iz" – ca să nu zicem „putoare", realist-socialistă, iar altele, intrate în uz mai recent, lipseau.

Iată de ce este nevoie de un altfel de dicţionar; de ce trebuie să fie accesibile; de ce trebuie să fie asemenea unui „institut de geomatică" – care se ocupă de hărţile lumii: fără drumuri corect desenate nu este posibilă comunicarea între colectivităţi.

Fără cuvinte bine definite – un principiu stabilit cu multă vreme înaintea mileniului nostru de Confucius – nu este posibilă o convorbire, inteligibilă, interumană, utilă.

3. – UN DISCURS PREZIDENŢIAL: Mă întorc din Asia.

Acolo, domneşte în multe ţări un dinamism incredibil; ţări

(continuare în pag. 5)

Alegerea, traducerea, completarea şi adnotarea:

Paul Spiru MIHAIL

100 de Cuvinte:

UN PRIVILEGIU

„O spun mereu, susținea Thomas Carlyle, privilegiul veşnic al celor nerozi este să fie cârmuiți de cei înțelepți, să fie duşi pe calea cea dreaptă de către cei ce o cunosc cel mai bine DECÂT EI". Aceasta-i cel dintâi „drept al omului" – față de care toate celelalte drepturi sunt nimic – lucruri de prisos, corolare ce decurg dintrînsul – dacă nu sunt contraziceri ale acestuia – şi mai puțin decât nimic.

Pentru cwei înțelepți nu este un privilegiu departe de asta. Ci este cea mai straşnică datorie pe care şi-o impune un om înțelept – dacă este într-adevăr înțelept".

Dar cum îi recunoşti pe înțelepți? Cum i-ai putea construi? Cum recunoştea Brâncuşi într-o bucata de piatră pe domnişoara Pogany? Sau Michelangelo pe David?

Dar poate fi acelaşi înțelept „cel care se ocupă de cercetarea adevărului şi formulării lui teoretice şi cel care „se ocupă cu arta impunerii adevărului prin jocul forțelor"?

Corneliu Zelea Codreanu din care am citat mai sus, credea că sunt extrem de rare excepțiile care ar putea întruni – în aceeaşi ființă, însuşirile celor două feluri de îndeletniciri"

Atunci ce-i de făcut?

Vom încerca un răspuns într-o viitoare „SUTĂ de CUVINTE".

PENTRU A ÎNȚELEGE

Oamenii zilelor noastre şi, prin asta, a-i accepta fără să cârtim prea straşnic împotriva defectelor acestora ar trebui – între altele – să-l ascultăm pe NAE IONESCU: „spiritul omenesc este aşa cum l-a făcut Dumnezeu, odată pentru totdeauna, iar posibilitatea de a trece, de la aşa numita mentalitate primitivă la una evoluată este foarte redusă. Cine s-a născut cu cea primitivă cu ea rămâne toată viața – poate să ajungă el profesor de filozofie; şi cine s-a născut cu o mentalitate evoluată, evoluat va fi chiar dacă va rămâne pe scaun de cizmar toată viața şi generație de generație.

Va să zică, pentru mine, după cum există specii de animale bine distincte – aşa le-a făcut Dumnezeu odată pentru totdeauna – tot aşa există specii distincte de oameni. Trecerea de la o specie la alta este imposibilă.

Aşa se explică impenetrabilitatea care există între oameni – ca înțelegere şi ca întovărăşire, ca afinitate spirituală.

Nu cârtim împotriva lor; nu-i condamnăm; şi nu-i urăm. Dar nici nu trebuie să-i lăsăm să se cocoațe acolo unde nici nu merită, nici nu au ce caută. Indiferent că se vor numi Stalin, Pauker, Năstase, Iliescu, Ceauşescu sau A. Toma.

UNELTE PROST FOLOSITE

Sunt ruina oricărei gospodării sau profesii, descalificarea meseriaşului, anularea inovațiilor şi distrugerea încrederii.

Un exemplu, recent, din România ilustrează concluzia mai sus notată: trei instrumente care corect folosite ne-ar putea fi de prețios folos – fie că este vorba de economie, educație, industrie sau agricultură *statistica, sondajul de opinie* şi *calculatorul* ascultă de o regulă majoră: gunoi introduci, gunoi vei obține.

Dacă este adevărat că STATISTICA înseamnă „oamenii cu lacrimile şterse" corecta ei utilizare ar putea şterge lacrimile reale ale unor oameni adevărați.

Un sondaj de opinie prost întocmit, prost sau tendențios citit sau falsificat va fi asemenea unei hărți falsificate: nu vei mai găsi niciodată comoara căutată.

Iar sluga tuturor, CALCULATORUL, poate fi, aşa cum spunea Petre Țuțea despre libertate, „mijlocul ce ne poate duce la mântuire sau, prost folosit, la izbânda răului".

P. S. M.

AQUA FORTE

- Cea mai perfectă muzică e simfonia propriului nostru suflet... ea n-are note, nici dirijor;
- Liniştea o suportăm mai greu decât furtuna;
- Istoria e o povestire despre ura oamenilor;
- Ne urâm pentru că nu ne cunoaştem;
- Sufletele mari nu se răzbună niciodată;
- Cine distruge florile are sufletul de gheață;
- Ața nu se rupe la capete;
- Nu e totuna să pierzi luptând, sau să pierzi fără luptă şi nici să învingi luptând, sau fără luptă;
- Cea din urmă iubire e totdeauna cea mai adevărată;
- Demnitatea valorează mai mult decât succesul nemeritat;
- Cântecul este expresia sonoră a fericirii;
- Iubirile mari sunt totdeauna tăcute;
- Cine munceşte fără pasiune nu va ajunge niciodată erou;
- Sunt amintiri care îți distrug sufletul mai mult decât realitatea cotidiană trupul;
- Iubirea e pură numai după ce ai pierdut-o;
- După înfrângeri devenim înțelepți;

GÂNDURI DESPRE COPII ŞI COPILĂRIE

- Dați copiilor aer şi lumină, sunete şi culori;
- Copiii trebuie lăsați să acționeze liberi din propria lor voință şi discernământ, trebuie însă încontinuu supravegheați;
- Educația înfrânează instinctele, convergent călăuzindu-le forța în consens către un scop social;
- Copilăria e cea mai frumoasă parte a vieții, nu pentru că-i scutită de eforturi fizice sau intelectuale, pentru a-şi asigura existența, ci prin frumusețea gândurilor şi nevinovăția sufletului său;
- Copilul gândeşte după simțuri, adultul simte după cum gândeşte;
- Copiii cred tot ce nu pot judeca, adultul judecă tot ce nu poate crede;
- Copiii sunt ca mugurii pe care îi încălzesc razele soarelui; ei îşi deschid sufletul la vorbele dulci şi la învățătură sub raza afecțiunii noastre înflorind pentru rodire;
- Copii buni şi copii răi? Toții copiii sunt buni dacă ştim să ne apropriem de ei şi să le câştigăm dragostea;

(continuare în pag. 6)

Simion GIURGECA

(urmare din pag. 3)

►(AMINTIRI...) considerate până nu de mult, subdezvoltate, s-au plasat într-o singură generație, printre marile state industriale din secolul XXI.

La noi domnește absența CURAJULUI. Un sentiment de paralizie impregnează societatea noastră. Şi, totuşi, suntem în fața celor mai puternice provocări economice şi sociale din ultimii 60 de ani: şomaj, eroziunea prestațiilor sociale prin inversarea piramidei demografice, şocurile mondializării – criză caracterizată prin pierderea dinamismului economic, paralizia societății şi o incredibilă depresiune mintală.

În America şi Asia ciclurile producției se scurtează, ritmul accelerării se accentuează şi dincolo de inovații tehnice şi realizarea unor produse noi se creează o societate globală a INFORMAȚIEI.

Pentru a face față acestei crize trebuie, urgent, să modernizăm economia şi societatea. Dar noi avansăm cu o încetineală regretabilă. Ne lipseşte elanul reînnoirii, acceptarea riscului şi inovației

Blocajul nostru ne aparține. Ne comportăm ca şi cum am dispune de un timp nelimitat; peste tot se aud vocile grupurilor de presiune şi ale beneficiarilor avantajelor câştigate. Cei care amână sau vor să împiedice marile REFORME trebuie să ştie că întregul nostru popor va plăti un preț mare pentru comportarea sa.

Îi pun în gardă pe toți că acest lucru îi priveşte pe cei care vor întârzia sau vor torpila o reformă din motive electorale. Iar primii care vor plăti această comportare vor fi ŞOMERII.

Fireşte, nu tot ceea ce se petrece în America este transmisibil la noi: eu vă invit să ÎNVĂȚAȚI de la alții nu să-i COPIAȚI.

Locurile noi de muncă s-au născut, acolo, din industriile şi serviciile viitorului, ordinatoare, soft-uri, servicii financiare, inovație şi invenție. Americanii nu au încercat să frâneze schimbarea ci s-au situat în fruntea ei prin promovarea cercetării şi tehnologiei, prin dereglementare, prin construirea unei infrastructuri a erei informației. Au exploatat potențialul microelectronicii şi biotehnologiei pentru a crea produse noi din care s-au născut industrii noi.

Lumea merge înainte şi nu ne aşteaptă pe noi. dar nu este prea târziu. Este nevoie, în toată țara, de un efort imens. Suntem toți implicați. Trebuie să participăm şi să consimțim toți , la anumite sacrificii: - patronatul să nu reducă cheltuielile numai prin reducerea locurilor de muncă;

- muncitorii să concilieze timpul de lucru şi salariile pretinse cu situația întreprinderii lor;

- sindicatele să permită contracte colective compatibile cu întreprinderile şi relații de muncă mai suple;

- Parlamentul să accelereze legislația marilor reforme;

- grilile de presiune să nu mai acționeze în detrimentul interesului general;

De aceea ne trebuie un nou contract social. Toate cuceririle, dar absolut toate trebuie repuse în discuție. Oricine se mulțumeşte doar să ceară ceva de la celălalt – patron, sindicat, stat, partide, guvern sau opoziție. NU PUNE NIMIC ÎN MIŞCARE. Trebuie să ştim clar în ce fel de societate dorim să trăim în secolul XXI. Ne trebuie o nouă viziune: viziunile nu sunt altceva decât strategii în vederea acțiunii. Ceea ce le diferențiază de utopii. Avem înaintea noastră câțiva ani dificili dar şi mari şanse. Cu condiția să nu ne complacem în scenariile fricii: în fața unui fapt nou ne întrebăm – în primul rând – care sunt riscurile şi primejdiile şi nu care sunt aspectele pozitive. Şi în locul unor dezbateri care să ne ducă la hotărâri asistăm la un ritual ce se desfăşoară, mereu, după acelaşi model – în şapte etape:

1. – apare o propunere care cere sacrificii din partea unui grup de presiune;

2. – mass-media anunță un val de indignare colectivă;

3. – partidele politice intră în scenă: unii pentru, alții – contra;

4. – o grămadă de propuneri alternative şi incitante, uneori ciudate, însoțite de manifestații, plimbări de tiruri supraponderale, adunări de semnături, sondaje îndoielnice;

5. – cetățeanul nu mai ştie pe ce lume se află;

6. – din toate părțile se face apel la rațiune;

7. – şi, în multe cazuri, problema este amânată „sine die". Aşa se impune stau-quo-ul şi fiecare aşteaptă viitorul subiect de controverse.

Dintr-o astfel de comportare nu va profita NIMENI.

Aşa s-a adresat Germaniei unul dintre preşedinții săi – Roman Herzog!

Cine are urechi de auzit să şi le folosească.

4. – APELUL DE LA GENEVA, redactat de şapte magistrați în frunte cu Renaud van Reymboke a fost semnat de sute de magistrați din occident semnalând cu ceva ani în urmă primejdiile care pândeau şi pândesc construcție UNIUNII EUROPENE: În urma unei Europe în construcție, vizibilă, oficială şi respectabilă se ASCUNDE o altă Europă mai discretă, mai puțin avuabilă, mai sulfuroasă: este Europa paradisurilor fiscale care prospeseră fără ruşine grație capitalurilor ce găsesc acolo un refugiu complezent; este Europa pieților financiare şi stabilimentelor bancare unde secretul este adesea un ALIBI şi un PARAVAN! Este Europa conturilor cu număr şi spălătoriilor de bani folosite pentru reciclarea sumelor provenite din droguri, terorism, secte, corupții şi alte activități mafiote.

ANUMITE PERSONALITĂȚI şi PARTIDE POLITICE au profitat de aceste circuite iar autoritățile din toate țările se dovedesc incapabile să atace clar şi eficace această EUROPĂ din UMBRĂ!

Impunitatea este astăzi quasi-asigurată fraudatorilor.

Este nevoie de ANI pentru ca justiția din fiecare țară să găsească urmele acestor bani iar, dacă ținem seama de cadrul legal – din România, de care țin cu dinții – beneficiarii acestuia, este IMPOSIBIL.

De aceea noi dorim, în numele egalității tuturor cetățenilor în fața legii, semnarea unor convenții între țările Europei prin care să se înlăture secretul bancar când este vorba de acțiunile penale declanşate de autoritatea judiciară a țărilor semnatare;

- să se permită fiecărui judecător european să se adreseze altui judecător european;

- să se prevadă transmiterea imediată şi directă a rezultatelor investigațiilor cerute prin comisii rogatorii internaționale;

- să se includă asistența mutuală administrativă în materie fiscală şi în acest sens propunem crearea unei noi incriminări – „excrocheria fiscală" – pentru cazurile în care frauda atinge o sumă semnificativă şi a fost comisă prin manevre ce tind să disimuleze realitatea.

În acest sens cerem parlamentarilor şi guvernelor naționale implicate:

- să ratifice convenția din 8 noiembrie 1990 de la Strassbourg în legătură cu spălarea, depistarea şi confiscarea produselor crimei;

- să revizuiască convenția de întrajutorare judiciară în materie penală;

- să încheie o convenție care să prevadă urmărirea penală a cetățenilor țării vinovați de acte de corupție față de autoritățile străine.

Apelul nostru doreşte să contribuie la construirea – chiar în interesul comunității noastre a unei EUROPE mai DREPTE şi mai SIGURE în care frauda şi crima să nu mai beneficieze de

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 2)

■ **(CUIBUL...)**

Şi puţin mai departe, pe aceeaşi pagină:

„Cât mai puţine vorbe posibile, mai mută meditaţie: nici nu trebuie să tulbure măreţia liniştii şi armonia".

Văzută sub acest unghi, viaţa cuibului nu este deloc odihnă. Cu toate că şedinţele sunt în general săptămânale, efortul de îndeplinit al membrilor este continuu. Fiecare primeşte în timpul întrunirii materiale necesare transformării sale. După aceea, trebuie să se străduiască în fiecare clipă a vieţii sale să le folosească şi să caute să devină mai bun. Viaţa socială a fiecărui legionar este o prelungire a vieţii spirituale a cuibului. Altfel, nu va avea loc nici o schimbare.

Nu se poate concepe un om care să fie un legionar prefect în cuib şi un rău cetăţean în afară. Rolul acestei educaţii este pe drept de a face din legionari nişte cetăţeni perfecţi. În acelaşi mod, această educaţie continuă, urmată potrivit doctrinei şi de preceptele noi, are ca finalitate să formeze:

- luptători devotaţi;
- oamenii îndrăgostiţi de lucrarea publică;
- noi elite;

Ceea ce numim „viaţa spirituală a cuibului" este aportul cel mai important al Mişcării Legionare în viaţa organizaţiilor politice moderne. Căci „nimic nu se poate schimba cu temeinice în viaţă, în politică şi în moravuri, fără să aibă loc o transformare în alcătuirea spirituală a individului.

Cine îndepărtează în mod voluntar şi lasă la o parte prin nebăgare de seamă acest aspect al problemei, a evoluat rău natura umană şi riscul de a şi lâncezi la nesfârşit în greşeală. Omul este baza societăţii; spiritul său este cheia armoniei sociale. Prin slogan şi prin chemare la violenţă, se poate da jos un sistem politic: indivizii sunt gata totdeauna să lupte pentru ceva. Totuşi, numai prin educaţia spirituală şi prin chemarea la virtuţile cardinale ale omului se va crea o societate mai dreaptă fără să fie distrus individul şi se va realiza armonia fără să fie limitată libertatea.

CUM, CÂT TIMP, DE CE?

Să nu ne slăbim vigilenţa faţă de duşmanii democraţiei... (Cancelarul Germaniei în noaptea de anul nou);

Vom sta lângă voi vă vom ajuta, vom fi parteneri în aşa fel încât naţiunea voastră să fie pe veci liberă... (întâlnirea de la Riga cu preşedinţii Estoniei şi Letoniei)

- Preşedintele Clinton în faţa Monumentului Libertăţii de la Riga.

Nu doar oamenii îmbătrânesc ci şi instituţiile. Efectele sunt aceleaşi. Teama de schimbare; refuzul soluţiilor; lauda vremilor apuse. Situaţie care nu a ocolit nici Banca Mondială. Care s-a născut acum 50 de ani în urma acordului de la

(urmare din pag. 4)

■ **(Gânduri...)**

■ Nici o fericire nu e mai reală decât iubirea faţă de copii;

■ Când plâng zâmbind, copiii îşi trădează o fericire trecătoare;

■ Copiii sunt florile vieţii, după cum copilăria este fericirea ei;

■ „Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, căci a unora ca a acestora este Împărăţia Cerurilor" (Matei cap. XIX, 14);

(Fragment din „**Imnul primăverii**" – poezii pentru copii - , *Editura Timpul, Reşiţa 2001*).

Bretton Woods împreună cu Fondul Monetar Internaţional – (FMI), acest termen acoperind patru instituţii: Banca Internaţională pentru reconstrucţie şi dezvoltare, Asociaţia Internaţională Pentru Dezvoltare, Corporaţia Financiară Internaţională şi Agenţia pentru Garantarea Investiţiei Multilaterale.

Ca şi azi, la sfârşitul celui de al treilea război mondial – zis şi „războiul rece", (deşi cu frecvente accese de febră) (care se reaprind şi azi – Bosnia, Cecenia, Transnistria etc.) nu prea dispunem de capital pentru investiţii – pieţele private financiare fiind şi mici şi prepuelnice.

Atunci, în anii '50, banca a reuşit să iasă din acest impas bazându-se pe granţia statelor fondatoare a recoltat fonduri substanţialele cu ajutorul cărora a ajutat restaurarea unei lumi devastate. Ar putea face acelaşi lucru şi azi – cu condiţia unor modificări substanţiale atât în politica ei cât şi în poziţia ei.

Cu vremea s-au vădit două deficienţe: deoarece banii băncii erau recoltaţi de pe piaţa privată la procentele pieţii şi cei împrumutaţi plăteau aceleaşi procente lucru ce s-a remediat prin asociaţia internaţională a dezvoltării: banii veneau de la guverne şi deci putea să aibă o rată mai mică a dobânzii.

Învăţând din propria experienţă BM a suferit alte schimbări importante: joacă un rol din ce în ce mai important în dezvoltarea noilor tehnologii – mai ale în agricultură – contribuind mult la „revoluţia verde"; a trecut la o coordonare a altor agenţii şi guverne care dau fonduri.

Dar BM – aşa cum reiese din raportul lui Willi Wapenhaus, unul din funcţionarii superiori ai acesteia – are prea multe comitete prea multă hârţogărie, prea multe clarificări cerute la Washington, şi prea puţine inspecţii la faţa locului pentru a se urmări proiectele în curs.

Şi s-a mai schimbat ceva: numele clienţilor şi donatorilor: în timp ce o serie de economii de piaţă – mai ales din America Latină şi Asia de sud-est au făcut suficiente progrese putând în bună parte să-şi asigure creşterea economică prin atutofinanţare – au apărut alţi clienţi cărora trebuie să li se acorde o atenţie deosebită: pe de o parte grupul ţărilor de la Vişegrad – Cehia, Ungaria, Polonia, Slovacia dar şi Slovenia, care au trecut la democraţie şi la economia de piaţă şi unde, în ciuda progreselor făcute, situaţia nu este suficient de bună pentru a împiedica fostele partide comuniste să câştige voturi fiind nevoie de progrese mai importante dacă se doreşte prezervarea

(continuare în pag. 8)

Paul Spiru MIHAIL

(urmare din pag. 5)

► **(AMINTIRI...)** imunitate şi unde corupţia va fi realmente eradicată.

Este vorba de viitorul democraţiei Europei şi de adevărata garanţie a drepturilor cetăţeanului!

5. – SCRISOARE DESCHISĂ ORICĂRUI MINISTRU de ORICE CULOARE şi din ORICE PARTID:

Domnule ministru,

te bănuiesc de bună credinţă, de bune intenţii, de competenţă şi chiar de cinste şi de aceea îţi propun, pentru o mai bună convieţuire, cu noi, electoratul, să aplici următoarea reţetă:

1). - să spui adevărul şi numai adevărul;

- să ne explici ce doreşti să faci;

- să declari costurile, riscurile, ţintele şi termenele;

2). - Numeşte un grup de supraveghere format din cei interesaţi în domeniul de care te ocupi – (şoferi pentru drumuri, proprietari pentru restaurarea şi restituirea proprietăţii, elevi şi profesori pentru învăţământ, bolnavi, surori şi medici pentru spitale etc.), la care se vor adăuga contribuabili, finanţişti etc. care să urmărească, să controleze şi să ne dea periodic socoteala de ce s-a făcut cu banii noştri;

- dat fiind că suntem Stan Păţitul – (timbrul aviaţiei din anii '30, fondul „LIBERTATEA" din anii '90, salariile reţinute pentru cutremurul '77 şi inundaţiile din '70, ajutoarele din ţară şi din străinătate împărţite pe „sprânceană", sălile de sport ale tovarăşului Mitrea etc.), dorim ca dările de seamă, publice, ale tuturor instituţiilor statului să se facă la cel mult 6 luni iar cine nu şi-a împlinit promisiunile PLEACĂ IMEDIAT din funcţie – şi nu la PATRU ANI!

- şi nu uita – ROAGĂ – NE SA TE AJUTĂM!

- Nu uita că NOI SUNTEM POPORUL şi am mai luat la goană şi alţi stăpâni nedemni.

Aşa să-ţi ajute DUMNEZEU!

6. – Despre LINIA DE FLOTARE ne vorbea, nu de mult, J. F. REVEL pornind de la observaţia lui Max Gallo: „caracteristica centrală a societăţilor actuale este că nu mai există STAT sau COLECTIVITATE NAŢIONALĂ ci o juxtapunere de grupuri de indivizi care-şi apără interesele – ce par legitime – rezultând de aici că verbul a GUVERNA nu ar mai avea mare sens".

Ceea ce numim „guvernăminte azi sunt vapoare pierdute ce plutesc pe suprafaţa societăţilor noastre".

Totodată – dacă nu mai există colectivităţi naţionale – nici europene ci un mozaic de comunităţi ce nu ţin seama decât de interesele legitime – (şi nelegitime, aş adăuga eu) – de ce nu?

De ce nu ar exista perioade în care umanitate s-ar socializa în funcţie de această grilă?

Are acest drept.

Dar pierde un altul: dreptul avantajelor grilei contrare: societatea cimentată prin coeziune şi subordonarea tuturor unor legi liber votate şi acceptate. Ea pierde dreptul statului – providenţă şi redistribuirea beneficiilor solidarităţii. Nu poţi, în mod legitim, să obţii mijloacele de existenţă în parte din impozitele plătite de alţii decât într-o societate care este una şi indivizibilă, uneori numită republică, în care toţi se angajează să asculte de aceeaşi lege democratică şi nu într-o colecţie de arhipelaguri umane care nu ţin seama decât de interesele clanului.

Astfel, de ce nu am subvenţiona şi mafia?

Are şi ea cultura ei – şi ... să trăiască multiculturalismul.

Nu poţi călări la nesfârşit doi cai: să pretinzi existenţa unui stat puternic când este vorba să câştigi şi a unui stat slab când ai un privilegiu categorial de obţinut sau de păstrat. Maladia Europei, mai acută în Franţa, dar deosebit de acută în România, se datorează încăpăţânării de a menţine împreunate aceste două pretenţii contradictorii.

Nu căutaţi mai departe izvorul şomajului şi talentului de a tăia aripile creşterii economice în clipa în care începe să se dezvolte: trebuie să alegem între legea MAJORITĂŢII şi buna plăcere a MINORITĂŢI; nu poate exista o căsnicie durabilă între solidaritate şi anarhie. Saint John Perse spunea într-o zi: „democraţia, mai mult decât oricare alt regim, ne obligă la exercitarea AUTORITĂŢII".

Max Gallo rămâne fidel stângii când afirmă că guvernele acestora ar „pluti" mai bine decât cele de dreapta. Totuşi – şi unele şi celelalte par de vreo 20 de ani – cel puţin – să ţină acelaşi „cap-compas cu brio deficit mereu mai mare, risipă din ce în ce mai importantă, impozite din ce în ce mai mari iar şomajul în continuă creştere". (Azi, în Franţa, în jur de ZECE la sută din forţa de muncă!)

Dreapta se sileşte să încetinească această scoborâre spre infern fără a reuşi; stânga o accelerează fără să se gândească.

E singura diferenţă!

7. – UN ALT PUNCT DE VEDERE: - Aud din ce mai frecvent că România nefiind atât de „datoare" precum unii dintre vecinii noştri putem împrumuta din belşug ca să ne realizăm dorinţele, nevoile, lăcomiile chiar sau chiar o funcţionare acceptabilă. Sau aproape. Căutându-mi eu un specialist în acest domeniu am dat – în *Revue de deux-mondes* – peste domnul Madelin care mi-a spus cam aşa: Am putea spune că şi prea mult impozit ucide impozitul dar şi deflaţia are acelaşi efect iar îndatorare unei ţări nu este, în sine, o catastrofă – pentru că există o îndatorare bună şi una rea: prima – dacă serveşte finanţării cheltuielilor destinate investiţiilor – este utilă – în timp ce acoperirea cheltuielilor curente (aşa cum s-a practicat în România iliesciană, post – comunistă) – uneori inutile – este nocivă. În atari cazuri un funcţionar din doi este plătit din împrumuturi – ceea ce înseamnă impozit pe generaţiile viitoare.

Iar dacă aveţi o datorie care se capitalizează cu 7,5% în timp ce venitul fiscal este NUL sau egal cu 1,2-3% sunteţi în faţa acelui „bulgăre de zăpadă" al îndatorării pe care pieţele financiare nu-l iubesc.

Al. Madelin crede că o politică economică sănătoasă ar trebui să se înscrie într-un careu magic:

- prima latură cere repunerea în ordine a finanţelor publice pentru a face să scadă procentul dobânzilor – cheia variabilă a creşterii şi ciclurile economice;

- a doua: punerea în discuţie a cheltuielilor publice şi sociale – adică reinginerizarea statului.

Este vorba de a relua totul de la capăt şi, acţionând rapid şi adânc, trebuie să reconstruim fiecare cheltuială în funcţie de nevoi, priorităţi, posibilităţi şi forţa economică previzibilă.

- a treia: repunerea în funcţie a tuturor forţelor vii ale ţării restabilind încrederea – stimulată prin diverse măsuri care merg de la uşurarea costurilor locurilor de muncă şi marea reformă fiscală;

- a patra latură: repunerea în valoare a eticii unei economii libere: recunoaşterea muncii, a meritului, efortului şi responsabilităţii personale.

Dacă dorim să producem valoarea adăugată necesară unei economii viguroase trebuie să ne sprijinim pe un anumit număr de valori.

8. – NU MUNCA NE LIPSEŞTE ci ABSENŢA IMAGINAŢIEI PENTRU A O ORGANIZA ALTFEL!

Dacă nu vom schimba, efientiaciza politica familială – dacă nu reuşim cel puţin ceea ce a făcut SUEDIA unde procentul fertilităţii fertilităţii a crescut de la 1,63 în 1981 la peste 2 în 1089 – atunci în viitorii ani - România (care era prima ţară din LUME în ce priveşte natalitatea se află acum în coada aceleaşi lumi) România nu se va afla în faţa şomajului ci a lipsei MÂINII DE LUCRU şi DECĂDERII ECONOMICE – chiar sub nivelul realizat de post-comunismul lui Iliescu.

Ni se propun 4 scenarii posibili:

1. ÎNNĂMOLIREA: un mediu internaţional necooperant; *avortarea proiectului european*; comportări individuale de repliere ar privilegia câştigul în raport cu timpul; un stat condamnat să fie în acelaşi timp şi jandarm şi providenţă.

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 6)

►**(CUM, CÂT...)** acestor revoluţii iar pe de altă parte Rusia şi celelalte state sovietice – în care se pare că autorul, dl. H. OWEN, integrează şi România, se află mult mai departe, în spatele restului lumii – şi de aceea va fi mai greu pentru BM să grăbească progresele economice – (vezi situaţia din România unde guvernanţii fac tot ce pot pentru a contracara angajamentele faţă de BM).

Clientul cu cea ai revoluţionară schimbare economică este China: talentul chinez i s-a acordat frâu liber în limitele stabilite de guvern care doreşte să păstreze în mâna lui anumite mijloace de producţie; dar există o umbră în ce priveşte dezvoltarea pe termen lung din cauza nesiguranţei politice.

Printre aceşti clienţi se include şi Palestina.

Două concluzii: Banca este încă necesară; ea trebuie să ajute sectorul public – mai ales în domeniile sănătăţii, educaţiei şi infrastructurii public – în timp ce FMI trebuie să se implice în sectorul privat. (Şi ar trebui ca ajutorarea sectorului privat să se facă fără intermediul statului care nu este, cel puţin în România deloc interesat în acest domeniu).

A doua concluzie: deşi serviciile necesare variază de la ţară la ţară, există un factor comun tuturor acestor ţări: rolul crescând al sectorului privat şi reducerea celui al guvernelor. Concluzia finală: mărimea ajutorului acordat sectorului privat trebuie şi reducerea celui al guvernelor. Concluzia finală: mărimea ajutorului acordului privat trebuie să crească masiv.

Şi s-a mai întâmplat ceva: pieţele capitalului privat pot mobiliza vaste sume de bani şi să le transfere în câteva secunde la mari distanţe.

De aici cele două probleme care se suprapun: una imediată; nevoia acoperirii sectorului privat, mărirea rolului resurselor FMI şi mobilizarea capitalului particular şi altele cu bătaie mai lungă: reducerea rolului BM dat fiind creşterea instituţiilor financiare private.

Pentru asta trebuie amendate o serie de articole care interzic împrumuturile acordate particularilor fără garanţia guvernamentală. Există însă şi alte căi: guvernele ce vor să împrumute bani de la BM vor trebui, ca o precondiţie, să acţioneze, prin reforma fiscală şi privatizare, în favoarea sectorului particular. Şi de asemenea banca ar trebui să selecţioneze proiectele care în mod specific acordă asistenţă întreprinderilor particulare; sau ar putea acorda un ajutor substanţial intermediarilor – precum băncile de dezvoltare ce aparţin statului numai în măsura în care ajută sectorul particular. (deşi există două capcane: aceşti intermediari concurează băncile private sau, aşa cum se întâmplă în România, ajutorul acordat particularilor este înglodat în şmecheriile birocratice).

Aşadar, banca ar putea ajuta sectorul particular chiar fără să-şi modifice articolele statutului său cu condiţia schimbării punctului de vedere tradiţional care tinde să centreze atenţia şi mai ales banii asupra proiectelor guvernamentale şi deci va fi nevoie ca executivul BM să înţeleagă că ROLUL EI PRIORITAR ESTE AZI ASISTAREA SECTORULUI PRIVAT în acele ţări în care RENAŞTE ECONOMIA DE PIAŢĂ.

În schimb, FMI poate să facă investiţii şi împrumuturi în sectorul privat dar, în ciuda resurselor de care dispune sarcinile lui se amplifică mai ales în finanţarea proiectelor energetice, telecomunicaţiilor şi transportului – nevoi mari şi în creştere în fostele ţări comuniste.

Experienţa a arătat două lucruri: atari proiecte sunt mult mai eficiente dacă sunt proprietate private şi condusă de particulari; iar dacă infrastructurile nu sunt create creşterea economică a cestor ţări va fi net întârziată.

S-ar putea crea un fond destinat infrastructurii ţărilor din estul şi centrul Europei – între altele pentru finanţarea noilor uzine atomice şi mai ales înlocuirea celor primejdioase şi demodate din aceste regiuni. România, de pildă, ar putea fi ajutată să termine rapid investiţia totală de la Cernavodă ceea ce ar asigura cea mai mare parte din energia necesară ţării şi înlocuirea unor dintre foarte costisitoarele şi poluantele uzine energetice pe bază de cărbuni sau petrol.

În ce priveşte sugestia ca banca să-şi limiteze activitatea doar la sfaturi e bine să ne reamintim că sfatul va fi luat în serios doar dacă este acompaniat de împrumut şi, uneori, tot ca în România, nici atunci.

Iar acolo unde sărăcia ar trebui repede înfrântă IDA, care acordă bani rata pieţii, ar trebui să facă investiţii noi.

Politică BM nu este probabil să se schimbe atât de rapid pe cât ar dori organizaţiile non-guvernamentale – (NGO) şi de aceea s-ar putea ca sprijinul acordat instituţiilor de la Bretton Woods să nu mai existe în următorii 50 de ani şi nu vor exista dacă Grupul Băncii Mondiale nu-şi va revizui radical scopurile şi mijloacele pentru a ţine pasul cu o lume în curs de schimbare. Iar timpul schimbării a venit.

ULTIMA CARTE A PAPEI IOAN PAUL al II- lea

„memory and identity" – („Memorie şi identitate") este volumul de 227 de pagini care a intrat în lume în februarie 2005 şi pe care dl Jason Horowitz l-a definit ca fiind o „philosophical rumination" (meditaţie filosofică) etichetă care are, însă, şi o oarecare notă peiorativă prin înrudirea semantică cu „rumegarea vitelor". (Vom vedea că în recenzia pe care i-o face dl Horowitz există şi o justificare a bănuielii noastre)

Ultima carte a papei reia o serie din punctele sale de vedere supra unor subiecte religioase, istorice şi sociale la care sunt asociate amintiri din viaţa şi activitatea acestui excepţional servitor al Bisericii Catolice.

Recenzentul mai sus amintit îi reproşează papei va a „caracterizat avortul ca fiind asemenea holocaustului" pentru că în analiza pe care a făcut-o rolului legislatorilor – după ce a evocat uciderea evreilor de către nazişti, papa scrie că „Parlamentele democratic alese au înlocuit, brutal, regimurile autoritare şi, în unele ţări continuă să impună ucideri, pe scară largă, permiţând avortul".

„Există acolo, totuşi, o exterminare legală a fiinţelor umane care au fost concepute dar nu şi născute".

(continuare în pag. 9)

D. M.

(urmare din pag. 8)

►**(ULTIMA CARTE...)**

Grupurile evreieşti din Germania au criticat, imediat, această comparaţie. Preşedintele Consiliului Central al Evreilor din Germania, Paul Spiegel, a atacat afirmând că această carte ilustrează faptul că „Biserica Catolică nu a înţeles sau nu doreşte să înţeleagă că există o ENORMĂ diferenţă între genocidul de masă şi ceea ce femeile fac cu propriu lor corp".

Fireşte, un oficial de rang înalt al Vaticanului a răspuns acestor acuzaţii argumentând că interpretarea greşită a cuvintelor papei au dus la o critică nejustificată.

În ce ne priveşte, punctul nostru de vedere este cel al papei care nu afirmă nici unde că femeile nu ar avea voie să facă ce vor cu trupul lor.

Ci că NU AU VOIE SĂ UCIDĂ!

Pentru că aşa ceva stă scris chiar în cartea acea pe care dl SPIEGEL („oglindă"- în germană) şi ai săi se oglindesc cu sârg şi-şi adună justificări pentru tot soiul de isprăvi nocive tuturor, începând chiar cu propriul popor.

Ne întrebăm dacă rabinii „poporului ales" sunt de acord cu argumentarea dlui Spiegel („Oglindescu" adică; n. red.)?

Mai ales ţinând seama că există azi mijloace cu ajutorul cărora poţi scăpa de „povara unui copil" fără să-l UCIZI!

Dar, în anumite situaţii – şi lumea românească – şi nu doar ea, se află azi într-o atare situaţie când a face „ceea ce doreşti cu trupul tău" poate determina multiple suferinţe – inclusiv uciderea viitorului ţării tale.

Viitorul papă – cardinalul Ratzinger, prefectul congregaţiei pentru doctrină şi credinţă, câinele de pază – cum îl defineşte dl Horowitz – al Bisericii Catolice afirma că „papa nu a dorit să pună holocaustul şi avortul pe acelaşi plan".

Şi nici nu ar fi fost corect: în România ceauşistă au fost 11 milioane de avorturi reale – adică de două ori mai mulţi morţi – corect număraţi decât ceea ce se numeşte „holocaust", „shoah" etc.

Dar nu despre acest lucru ne-a vorbit papa ci că „permanenţa răului există chiar în sisteme politice liberale".

Mai mult, papa îşi exprimă teama că se produce decăderea valorilor creştine nu doar în Europa ci pretutindeni, în această lume, care, trebuie să recunoaştem a luat-o razna.

Marşul de zilele trecute (28 mai 2005; n. red.)din România care nu are nici o justificare – justifică însă mirarea papei în ce priveşte legalizarea mariajului între persoane de acelaşi sex – definită de sfântul părinte ca făcând parte „dintr-o nouă ideologie a diavolului poate mult mai insidioasă şi mai ascunsă care încearcă să ridice drepturile individului împotriva familiei şi a omului".

Este a cincea carte a celui ce nu se mai află printre noi şi papa ne aminteşte de atacul diavolesc îndreptat împotriva lui şi organizat de alte slugi ale diavolului – KGB-ul asociat cu serviciile secrete bulgăreşti care s-au folosit de mâna năimită a unui turc.

Pe care papa l-a iertat. Pe el dar nu sistemul şi comunismul care-l născuse!

Astfel, tentativa de asasinat împotriva papei se înscrie în acea lungă listă a celor care s-au ridicat împotriva „imperiului răului" şi pe care l-au prăbuşit. Printre ei îi vom întâlni pe Corneliu Zelea Codreanu, pe Moţa şi Marin, pe Ronald Reagan, generalul de Gaulle şi mulţi, mulţi alţii.

Meditaţia papei a apărut în 11 limbi – dar nu ştiu să există şi o ediţie în limba română şi nici nu am întâlnit-o prezentată în publicaţiile româneşti pe care le frecventez.

S-ar putea ca întârzierea să se justifice prin aceea că frecvent autorul care şi-a publicat în 2005 conversaţiile pe care le-a avut cu filosofii polonezi în 1993 îşi expune meditaţiile asupra luptei dintre forţele BINELE şi RĂULUI accentuând atât ororile războiului dar şi pe cele ale regimurilor comuniste. La care se adaugă şi unele remarci, personale: între altele afirmă că atunci, în timpul audienţei din Piaţa Sfântului Petru, la 13 mai 1981, după ce a fost împuşcat, când „am ajuns la spital era aproape de cealaltă parte".

iun. 2005.

NOAPTE ÎN ÎNCHISOAREA AIUD

Aţipeşte luna, albă, sub un nor.
Undeva, departe, câine negru latră.
O nălucă sură a sărit uşor,
Peste balustrada podului de piatră.

Cerşetor în noapte cântă din lăută,
Pasăre rănită bate din aripă,
Îmbrăcată-n zdrenţe, arătare slută,
Dă în pod cu pietre, miorlăie şi ţipă.

Fiară necurată vine după urmă,
Mirosind pământul, sforăie pe nări,
Lângă pod s-opreşte, hârâie şi curmă,
Ochii-i ard în noapte, două lumânări.

Vânăt de bătaie, hoţ prins în altar,
Trece podu-n goană, intră-n-tr-o grădină,
După dânsu' dracii suduie şi sar.
Iar el, printre garduri, fuge şi se-nchină.

Fată blestemată de părinţii ei,
Tristă şi frumoasă, singură veghează,
Cântă şi se plimbă, albă, pe alei.
După nouri luna liniştit veghează.

Val. TURTUREANU

► „Atunci vei vedea, vei străluci şi va bate tare inima ta şi se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăţia mării şi avuţiile popoarelor către tine vor curge... Porţile tale mereu vor fi în lături, zi şi noapte vor rămâne deschise, ca să se care la tine bogăţiile neamurilor, iar regii lor în fruntea lor vor fi. Căci neamul şi regatul care nu vor sluji ţie vor pieri şi neamurile acelea vor fi nimicite... *Tu vei suge laptele neamurilor şi vei mânca bunătăţile regilor* (s. red)... Cel mai mic va fi cât o mie, cel mai neînsemnat va fi cât un neam puternic; Eu, Domnul, am hotărât aceasta şi la vreme voi fi împlinitorul lor" („Biblia", ed. 1988; Isaia LX, 5, 11-12, 16, 22). Mai clar de aşa nu se poate şi neamurile o trăiesc din plin în prezent.

(urmare din pag. 7)

În atari condiții, Franța - ca şi România – se vor slei făcând diguri împotriva şomajului şi finanțarea supraviețuirii celor rămaşi fără locuri de muncă.

Asta până la explozia finală.

2. – FIECARE PENTRU SINE: un mediu internațional mai cooperant – cu o Uniune Europeană care ar face progrese reale; acceptarea diferenței de venituri; ne apropriem de modelul american – cu reducerea şomajului; inegalitățile, precaritatea şi sărăcia cresc sau nu dau înapoi.

3. Adaptarea: un mediu destul de puțin cooperant cu un sistem productiv mai inovator, comportări mai deschise arbitrajului între venit şi timpul de lucru – inclusiv o reducere a duratei de muncă.

4. – COOPERAREA: un soi de orizont ideal în care se întăresc mutual într-un mediu cooperant, o schimbare reuşită a sistemului productiv orientată către performanță globală, o acceptare socială a timpului ales şi o reconstrucție radicală a cadrului internațional al muncii în care patronatul, sindicatele şi statul cooperează fără să împiedice responsabilitățile altora.

Ceea ce va caracteriza MUNCA ÎN VIITOR ar fi mobilitatea şi independența – altfel spus se va trece de la un statut de salariat la unul de întreprinzător – şi invers; vor apărea nevoi suplimentare – care vor determina crearea unor noi întreprinderi – care va fi naturală şi simplă – ceea ce nu înseamnă fără RISC – pentru că aşa ceva nu există.

Va apare intermedierea electronică pentru a satisface cererea de gestiune financiară, asigurări, servicii de proximitate (paza copiilor, ajutorul populației în dificultate etc. ; servicii personale – de la sănătate la educație şi la folosirea timpului liber; se vor înmulți sub – contractorii individuali – (întreprinderi unipersonale la domiciliu).

Totul se va reorganiza pentru a facilita schimbarea meseriei, statului, localizării.

În locul taylorismului se va face apel la orarul ales: 10% din timpul de lucru se va dedica formării (de-a lungul întregii vieți); durata timpului de lucru va continua să scadă; se va face apel la programul ales – adecvat economiei recentrată pe persoană pe persoană – de pildă unii vor fi interesați să lucreze în week-end!

Se vorbeşte de un „CONTRACT DE ACTIVITATE": drepturi şi obligații pentru fiecare dintre contractanți cu un orizont temporal destul de lung: circa 5 ani – cuprinzând perioade de muncă productivă, muncă pentru pregătire şi concedii de utilitate socială.

Un atare contract s-ar putea încheia între muncitor şi un grup format dintr-o rețea de întreprinderi, liber constituită şi alți actori publici sau privați (camere de comerț, departamente, şcoli, diverse asociații).

O astfel de întreprindere privată ar putea împrumuta salariați acolo unde ar fi nevoie de ei, să lucreze un timp parțial, să li se faciliteze întreprinderi personale sau un timp pentru alte activități sociale. Dar salariatul ÎŞI PĂSTREAZĂ GARANȚIILE UNUI CONTRACT DE ACTIVITATE: el nu va fi aruncată în coşul cu şomeri – ceea ce nu înseamnă că şomajul va dispărea integral: va fi redus şi mai bine utilizat.

DECI: - reînnoirea relațiilor colective de muncă;

- sindicatele şi organizațiile profesionale trebuie să năpârlească;

- un contract colectiv nu va fi aplicat decât dacă majoritatea salariaților sunt de acord.

DAR toate acestea sunt UN SCHELET FRUMOS PE CARE TREBUIE PUSĂ MULTĂ SUBSTANȚĂ!

Iar această operație se află, în momentul de față, confruntată cu o problemă majoră: CONSTITUȚIA UNIUNII EUROPENE!

PROTEST

„Fundația Română pentru Culturală şi Educație „B U N A – V E S T I R E", persoană juridică non-profit, cu caracter cultural ştiințific şi creştin ortodox, ca linie de conduită existențială, deplânge faptul că dvs. , dle primar general şi alte autorități ale statului actual (stat şi autorități locale ce conduceți, totuşi, o populație majoritar creştin-ortodoxă) ați avizat ca în perioada 23-29 mai 2005 să se desfăşoare în România acțiunile şi manifestări ale homosexualilor şi lesbienelor. Vă întrebăm, dle primar, dumneavoastră, şi cei ce au avizat aceste „manifestări" degradante, sunteți creştini ortodocşi, şi dacă ați parcurs măcar odată în viață un „chestionar" al unui creştin ce se împărtăşeşte? Nu de alta, dar merită să ştim şi noi, ce-i ce v-am acordat voturi, nu pentru a ne duce în Sodoma şi Gomora? Nu vă spune nimic pedeapsa inundațiilor? Cum, țara este cvasidistrusă şi plânge iar dvs. permiteți să-şi exchibeze, aceşti bărbați şi femei, aceste boli degradante în plină tragedie românească? Ce pedepse ale cerului vreți să mai atrageți asupra noastră?...

Să trăiți bine!

Preşedinte al „Fundației Române pentru Cultură şi Educație BUNA – VESTIRE", Doru MIHAIL;
Secretar general, George URSA.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură şi Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondență: RevistaBunaVestire@yahoo.com
Administrația: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.*

ISSN: 1453 – 5602